

Sygn. akt II CSK 152/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa [...] "Z." - Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko "S." - Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 lipca 2012 r., na skutek apelacji powoda [...] Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz apelacji pozwanego S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., zmieniony został wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 6 marca 2012 r. w ten sposób, że w pkt II tego wyroku zasądzone zostało od pozwanego na rzecz powoda 367 592,71 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty oraz w pkt III przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 51 651 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu; w pozostałym zakresie apelacja powoda została oddalona. Oddalona też została apelacja pozwanego i zasądzone koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Podstawą faktyczną rozstrzygnięcia były ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji z pewną zmianą dokonaną wskutek rozpoznania apelacji, podstawę prawną stanowiły przepisy trafnie zastosowane przez Sąd pierwszej instancji w postaci przyznania naruszenia przez pozwanego art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst Dz.U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.) i oparcia roszczenia powoda na art. 18 ust. 1 pkt 5 tej ustawy (dalej jako u.z.n.k.). Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu powoda co do naruszenia art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k. i art. 455 k.c., powołując się na utrwaloną linię orzecznictwa, zgodnie z którą zobowiązanie z bezpodstawnego wzbogacenia jest zobowiązaniem bezterminowym i odsetki należą się od niego od chwili wezwania o jego zwrot (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNC 1991, nr 7, poz. 93).

W skardze kasacyjnej, opartej o art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi oczywiste naruszenie art. 455 k.c. w związku z art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k. przez wadliwe przyjęcie, że zobowiązanie z bezpodstawnego wzbogacenia jest zobowiązaniem bezterminowym, przez co odsetki od niego należą się dopiero od chwili wezwania o jego zwrot. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

ewentualnie orzeczenie o istocie sprawy i uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmówienie jej przyjęcia, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W jednozdaniowym wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wskazując na potrzebę wykładni przepisów art. 455 k.c. w związku z art. 18 ust. 1 pkt 5 u.z.n.k., budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie. Pod koniec uzasadnienia skargi pełnomocnik powoda jeszcze raz powtarza to samo stwierdzenie, wskazując jako jego podstawę art. 398⁹ § 1 pkt 2 w związku z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz dodając, że „nie jest bowiem jednolite spojrzenie judykatury na kwestię interpretacji i określenia pojęcia wymagalności roszczenia - szczególnie w przypadku zobowiązań bezterminowych, co wynika ze wskazanych powyżej orzeczeń i poglądów w nich wyrażonych”.

Niestety, skarżący powiązał uzasadnienie podstaw kasacyjnych z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co nie tylko jest uchybieniem procesowym, ale czyni sam wniosek zupełnie nieczytelny. W rozpoznawanej sprawie jest to tym bardziej widoczne, że poprzez wywód dowodzący słuszności twierdzeń skarżącego, opierającego skargę na konkretnych przepisach prawa, nie można się dopatrzyć w bardzo lapidarnym uzasadnieniu, w jakich orzeczeniach Sądu Najwyższego znajdują się sygnalizowane we wniosku rozbieżności, na czym one polegają, jakie jest wobec nich zdanie doktryny i stanowisko skarżącego, będące w swojej całości profesjonalnie przygotowanym wywodem prawniczym. Mimo wielokrotnie wypowiedzanym przez Sąd Najwyższy stanowiskiem co do formy i zawartości wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, po to aby odpowiadał istocie art. 398⁴ § 2 k.p.c. - przedłożony wniosek żadnych tych wymagań nie spełnia, nie przekonuje zatem, aby rozważając przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c. uznać je za wypełnione do przyjęcia skargi do rozpoznania.

Mając to na uwadze, należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw